

Mund, faldt det hende ikke ind at gøre det. Der-til havde hun stadig sin Overlegenhedsfølelse altfor kær. Den Tanke for Alvor at være Dyhring utrolaa hende i det hele ganske fjern. Om hun ogsaa mangel Gang kunde være rasende paa ham for hans paatagne eller virkelige Ligegyldighed og lejlighedsvis heller ikke var bange for at sige ham det, var hun dog altfor stolt af ham som offentlig Personlighed til at ville udsætte sig for at blive forskudt. Daglig svulmede hendes Hjerter af Fryd ved at mærke, hvordan den hele By, lige fra Ministrene til Sangerindeknejpernes Damer, bejlede til hans Gunst, og hun gjorde sig allerede de største Forhaabninger om, hvad hun for sig selv kunde naa som Hustru til Chefredaktøren af Borgerbladet.

Ganske hensigtsløs var hendes fortsatte Leg med Per alligevel ikke. Hun kunde endog sige, at hun havde en rimelig og fornuftig Grund til den. Hun vidste fra lignende Tilfælde, hvor en Mand havde faaet et større Herredømme over hende, end hun brød sig om, at dersom det blot kunde lykkes hende at lokke ham helt hen til den farlige Afgrund og her se Svimmelheden gribe ham, vilde hendes egen Betagethed være ovre, hendes egen Lyst dermed fuldt tilfredsstillet, og hun vilde med Sindsro kunne se ham dumpe.

De blev nu forstyrrede af Husjomfruen og en af Pigerne, som havde noget at ordne derinde i